

ΙΕΡΟΘΕΟΣ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤ ΑΛ ΗΑΡΡΑΚΤΟΣΛΛΥ

ΡΑΖΝΙΕΛΕ ΗΑΙΕΙ ΔΟΗΝΛΥ

Ο ΠΕΚΣΠΕΚΤΙΥΑ ΙΣΤΟΡΙΕΑ ΣΙ ΤΕΟΛΟΓΙΕΑ

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului Ioachim,
Arhiepiscopul Romanului și Bacăului

Traducere din limba greacă
Μănăstirea Diaconești
și Tatiana Petrache

Editura Bonifaciu 2019

Cuprins

Prolog	19
Introducere	23

Partea întâi

Zămislirea Sfintei Ana, Maica Născătoarei de Dumnezeu 33

1. Eveniment istoric și duhovnicesc	38
2. Căsătorie bine-plăcută lui Dumnezeu	42
3. Numele părinților Născătoarei de Dumnezeu	44
4. Curățirile succesive ale strămoșilor Fecioarei Maria	46
5. Blestemul și binecuvântarea	48
6. Zămislirea, lucrare a proniei lui Dumnezeu	51
7. Suflet existent din clipa zămislirii	54
8. Erezia imaculatei concepții	57
9. „Mirul cel cu bun miros în pânțece” și „cerul cel nou în pânțece”	63

Partea a doua

Nașterea Maicii Domnului 67

1. Primul praznic al Maicii Domnului din anul bisericesc	71
2. Evenimentul nașterii Maicii Domnului	75
3. Bucuria a toată lumea	79

4. Bucurie și durere	81
5. Răsăritul Soarelui dreptății	84
6. Praznicul izbăvirii de vină	87
7. „Taina zilei”	90
8. Preadulcea fiică a Anei	94
9. „Dezmierdarea Maicii Domnului”	97
10. „Primii șapte pași ai Maicii Domnului”	99
11. „Fiică vrednică de Dumnezeu, frumusețea firii omenești”	100
12. Ziua de naștere a Maicii Domnului	103
13. Hrănitorea vieții noastre	105
14. Raiul de taină și noul Adam	108
15. Cartea Cuvântului vieții	110
16. Poarta oilor	113
17. Cetatea și suvoaietele râului	114
18. „Aceasta o prăznuiește și poporul tău”	116
19. „Dar de naștere” pentru Maica Domnului	119

Partea a treia

Intrarea în Biserică a Maicii Domnului 123

1. Evenimentele istorice și transfigurarea trupului și a istoriei	128
2. Templul, Sfânta și Sfânta Sfintelor	130
3. Înainte-însemnarea bunăvoirii lui Dumnezeu	135
4. „Preacurată biserica Mântuitorului”	138
5. „Văzută ca pruncă, dar înțeleasă ca atelier dumnezeiesc”	142
6. Intrarea în dumnezeiasca odihnă – Sabatul	145
7. Vechiul Testament însuflețit	147
8. Sfânta Sfintelor ca preînchipuire a Fecioarei	150

9. Cel mai frumos dintre oameni și slava fiicei Împăratului	152
10. Frumusețea Fecioarei a atras dragostea lui Dumnezeu spre oameni	158
11. Dragostea Mariei pentru Dumnezeu	162
12. Șederea în Templu și slujba duhovnicească	165
13. Metoda cunoașterii lui Dumnezeu	169
14. Isihia minții și vederea lui Dumnezeu	173
15. Hrană de la înger	177
16. „Podoaba cea mai frumoasă dintre cele frumoase”	179

Partea a patra

Buna Vestire a Maicii Domnului 181

1. Istoricul evenimentului Bunei Vestiri	185
a) Sinaxarul praznicului	188
b) Tâlcuirea patristică a evenimentului Bunei Vestiri	190
c) Iconografia evenimentului	196
d) Cele trei stihiri de la Vecernia praznicului	198
e) Arătarea Arhanghelului Gavriil	205
f) „La cinstea cea dintâi, prin împreunarea firilor”	210
g) Dialogul dintre Arhanghelul Gavriil și Fecioara Maria, după Sfântul Gherman, Patriarhul Constantinopolului	214
h) Conținutul teologic al praznicului Bunei Vestiri	224
2. Întâlnirea Maicii Domnului cu Elisabeta	228
a) Întâlnirea Maicii Domnului cu Elisabeta, potrivit Evanghelistului Luca	229

b) Analiza cântării Maicii Domnului după Sfântul Nicodim Aghioritul	234
3. Taina zămislirii și a purtării în pântece de către Maica Domnului	259
a) Buna Vestire ca „o înainte-Cincizecime”	259
b) Dumnezeiasca plămădire cea de nedescris și de nepătruns a lui Iisus	262
c) Zămislirea mai presus de fire și purtarea în pântece după fire	264
d) Zămislire fără sămânță și fără plăcere și naștere fără stricăciune și fără durere	269
e) Pururea Fecioară, Născătoare de Dumnezeu și Preasfântă	271
f) „Singurul lucru nou sub soare”	273
g) Nunta lui Dumnezeu cu omul	278
h) Sfântul Simeon Noul Teolog despre nunta tainică a lui Dumnezeu cu omul	281
i) Cele trei lumi și Născătoarea de Dumnezeu	283
j) Cele două Chivoturi și cele două Raiuri	286
k) „Căci pântecele ei Rai s-a arătat”	289
l) Taina tăcerii Maicii Domnului	292
m) Descoperirea făcută lui Iosif	296
4. Dogmaticile glasurilor de la Vecernia de sâmbătă seara	307
a) Născătoarea de Dumnezeu – slava a toată lumea	308
b) Născătoarea de Dumnezeu în Vechiul și Noul Legământ	310
c) Stăpâna Maică-Fecioară și nașterea teandrică	313
d) Născătoarea de Dumnezeu ca Maică pricinuitoare a vieții	316

e) Născătoarea de Dumnezeu și trecerea prin Marea Roșie	319
f) Născătoarea de Dumnezeu și nașterea cea fără de dureri	321
g) Născătoarea de Dumnezeu și biruința asupra rânduiei firii	324
h) Născătoarea de Dumnezeu ca atelier în care s-au unit cele două firi	327
5. Comentarii patristice la praznicul Bunei Vestiri	329
a) „Binevestiți din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru”	330
b) Trei bune vestiri ale Maicii Domnului	333
c) Relația dintre creație, iconomie și teologie	335
d) Eva și Maria	338
e) Dumnezeu cel „fără casă” intră în casă	342
f) „Sfinții se înrudesc cu Maica Domnului în trei feluri”	345
g) Dezrobirea neamului omenesc	348
h) „Să fie!” al lui Dumnezeu și „Fie!” al Fecioarei Maria	351
i) „Sfânta și de Dumnezeu desăvârșita plămadă” și „frământarea pâinii” neamului omenesc	354
j) Întruparea și întrupările Cuvântului	356
k) Născătoarea de Dumnezeu și Biserica	360

Partea cincea

Maica Domnului în Noul Testament 363

1. Urmașă a lui Avraam și a lui Adam	368
2. „Iosif, bărbatul* Mariei”	369
3. Fecioara Maria și dumnezeiescul Prunc	373

4. Maica Pruncului	379
5. Sabia ce a trecut prin sfânt sufletul ei	383
6. În Ierusalim, la praznicul Paștelui, pe când Hristos avea doisprezece ani	389
7. Mijlocirea Maicii Domnului la nunta din Cana	392
8. Maica după trup și maicile duhovnicești ale lui Hristos	398
9. Maica Domnului pe Golgota	402
10. Cea dintâi care L-a văzut pe Hristos înviat	408
11. În foisorul din Ierusalim	411

Partea a șasea

Adormirea Maicii Domnului 413

1. Evoluția istorică a praznicului	417
2. Sinaxarul praznicului	424
3. Evenimentele Adormirii Maicii Domnului după Sfinții Părinți ai Bisericii	431
a) Sfântul Dionisie Areopagitul	432
b) Sfântul Modest al Ierusalimului	437
c) Sfântul Andrei Criteanul	440
d) Sfântul Ioan Damaschinul	447
e) Sfântul Gherman al Constantinopolului	454
f) Sfântul Grigorie Palama	459
g) Sfântul Nicodim Aghioritul	463
4. Maica Domnului în Sfânta Liturghie	473
a) Citirea din Apostol	473
b) Citirea din Evanghelie	481
c) Pomenirea numelui Maicii Domnului în Dumnezeiasca Liturghie	487
5. Maica Domnului în imnografie	506

a) „Întru slăvită adormirea ta”	506
b) „Norodul cel nou” al Maicii Domnului	510
c) „Să prăznuiască de Dumnezeu cugetătorii”	513
d) „Mântuiește pururea, Născătoare de Dumnezeu, moștenirea ta”	515
e) „Maica Vieții”	518
f) „Pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă-cinstire te mărim”	520
6. Maica Domnului în iconografie	522
a) Reprezentarea iconografică a evenimentelor	522
b) Taina Bisericii	524
c) Analiza icoanei lui Teofan Cretanul	526
7. Învățătura patristică despre Adormirea Maicii Domnului și despre Maica Domnului în general	530
a) „Cine este mai înaltă decât aceasta?”	530
b) „Bucură-te, zorii zilei celei de taină!”	537
c) „Culmea și desăvârșirea tuturor sfinților”	540
d) „Vistiernică a comorilor nedeșertate”	541
e) „Mare nețăr murită și munte gras cu umbră deasă”	544
f) „Paștele verii”	546
g) „Ochiul lucrător” și „pământul cel nou”	548
h) „Obișnuit lucru este la cei aprinși de dragoste...”	551
i) „Dumnezeiască statuie însuflețită”, „sfântă inscripție pe stâlp” și „dogmă vie”	555
j) „Aceasta a făcut cunoscut adâncul negrăit al dragostei lui Dumnezeu față de oameni”	559
k) „Tu ai îndrăznire de Maică la Dumnezeu”	563
l) „Cine a schimbat totul?”	565

m) „Prima și a doua înviere”	568
n) „Trup duhovnicesc”	570
o) „Nimic nu este asemenea Născătoarei de Dumnezeu sau mai presus de ea”	574
p) „Pecetea Vechiului și Noului Testament”	577
q) „Printr-însa s-a aflat drahma neamului muritorilor”	583
r) „În Duh eu cunosc pe Preacurata Fecioară”	586
s) „Preaminunată plecare” și „Întoarcere la Dumnezeu”	589
t) „Viață de aspră nevoiță și petrecere mai presus de minte și de cuvânt”	592
În loc de Epilog	595
Rugăciunea de la Pavcerniță către Maica Domnului	601
Bibliografia traducătorului	605

Ἡ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΥΠΟ ἌΝΝΗΣ

Zămislirea Sfintei Ana, Maica Născătoarei de Dumnezeu

Anul bisericesc începe cu ziua de 1 septembrie, iar primul praznic din cursul lui este Nașterea Maicii Domnului, despre care vom vorbi în capitolul următor.

Cu nouă luni înainte de sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului, Biserica a rânduit praznicul Zămislirii Sfintei Ana, maica Preasfintei Fecioare Maria, adică faptul că Sfânta Ana a zămislit-o în pântece pe Maria, care avea să devină Maica lui Hristos. Acest praznic este sărbătorit pe 9 decembrie. Din ziua în care Sfânta Ana a zămislit-o pe Maica Domnului a început numărătoarea inversă a mântuirii neamului omenesc.

Praznicul Zămislirii Sfintei Ana a fost consacrat mai târziu decât cel al Nașterii Maicii Domnului și, desigur, data sărbătoririi lui a fost fixată cu nouă luni înainte de 8 septembrie, ziua nașterii Născătoarei de Dumnezeu. Praznicul a fost instituit la sfârșitul secolului al VII-lea și începutul secolului următor, devenind apoi foarte larg răspândit și atingând apogeul în secolul al XII-lea, „când, în vremea împăratului Mihail Comnenul, a căpătat caracter oficial de stat”¹.

¹ Γεωργίου Φίλια, *Οί Θεομητορικές έορτές στην λατρεία της Έκκλησίας*, Ed. Γρηγόρη, Atena, 2014, p. 28.

1. Eveniment istoric și duhovnicesc

Conținutul praznicului Zămislirii Sfintei Ana, care este legat de cel al Nașterii Maicii Domnului, este înfățișat în scrierea apocrifă *Protoevanghelia lui Iacov*.

Această scriere a fost intitulată astfel în secolul al XVI-lea, dar în tradiția manuscrisă era cunoscută de timpuriu sub diferite titluri care făceau referire la nașterea Mariei, Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și preaslăvita Maică a lui Iisus Hristos, și la faptul că autorul ei este Iacov, „fratele Domnului”, fiul lui Iosif, logodnicul Maicii Domnului, dintr-o altă căsătorie.

Studiile datează această scriere ca fiind de la mijlocul secolului al II-lea, în vreme ce alți cercetători consideră că manuscrisele au apărut începând cu secolul al III-lea. Ea se numește „evanghelie apocrifă” pentru că apare sub semnătură falsă și nu este cuprinsă în cano-nul Noului Testament, fiind doar citită, iar uneori chiar respinsă de scriitorii bisericești din primele secole. Cuvântul „apocrif” (*ἀπόκρυφος*) înseamnă ceva ascuns, iar în limbajul bisericesc denumeste în principal cărțile de proveniență și valoare îndoielnică².

Potrivit *Protoevangeliei lui Iacov*, Ioachim, tatăl Maicii Domnului, era un om bogat și aducea la Templu daruri în-doite. Însă odată, „în ziua cea mare a Domnului”, probabil la Sărbătoarea corturilor, Ruben, mai-marele Templului, l-a oprit să mai aducă primul darurile de jertfă, deoarece, din pricina sterpiciunii sale, nu ridicase urmași în Israel.

² Γεωργίου Φίλια, *op. cit.*, p. 13 și Γωάννου Καραβιδόπουλου, *Ἀπόκρυφα Χριστιανικά κείμενα. Α' Απόκρυφα Εὐαγγέλια*, Ed. Πουρναρά, Tesalonic, 2011, pp. 11 și 43-73.

Atunci Ioachim nu s-a mai întors acasă, la soția sa, Ana, ci a plecat în pustie, unde a stat într-un cort timp de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, petrecând în post și rugăciune.

Ana a început să se tânguiască și pentru pierderea soțului și pentru lipsa copiilor, mâhnindu-se și pentru văduvie, și pentru sterpiciune. Apoi însă a lepădat mâhnirea și a început a se ruga lui Dumnezeu. După aceasta i s-a arătat un înger al Domnului, care i-a vestit că va zămisli și va naște și că se va vorbi în toată lumea despre copilul ce va ieși dintr-însa. Aceeași încredințare a primit-o de la un înger al Domnului și Ioachim. Apoi cei doi soți s-au reîntâlnit și Ana a zămislit.

Sinaxarul praznicului acceptă, în linii mari, evenimentele înfățișate în această scriere apocrifă. El consemnează că Domnul și Dumnezeu nostru, vrând a-Și găti templu însuflețit și casă sfântă pentru a Se sălășlui într-însa, l-a trimis pe îngerul Său la dreptii Ioachim și Ana, vestindu-le „că cea neroditoare și stearpă va zămisli”, adevărind prin aceasta nașterea Fecioarei Maria, care urma să aibă loc nouă luni mai târziu. Astfel, Ana a zămislit „din făgăduință, dar și din unire și sămânță bărbătească”, lucru care se scrie pentru a ști că numai Domnul nostru Iisus Hristos S-a născut din Sfânta Fecioară „în chip de negrăit și de netâlcuit”, precum Însuși știe, prin lucrarea Duhului Sfânt, „fără poftă trupească” și, cu toate că n-a încetat niciodată a fi Dumnezeu desăvârșit, Și-a asumat deplin și toate cele ale dumnezeieștii iconomii.

Astfel, Fecioara Maria a fost zămislită prin lucrarea lui Dumnezeu, dar și prin unirea și împreunarea părin-

Respect pentru oameni și cărți

ților ei, ceea ce înseamnă că sămânța Sfântului Ioachim a fecundat, prin lucrarea lui Dumnezeu, ovulul Sfintei Ana. Dumnezeu, Care le-a creat pe toate din nimic, a putut cu atât mai mult să creeze un om din materia existentă, adică „a trezit pântecul sterp spre rodire”. Este vorba de lucrarea creatoare a lui Dumnezeu.

Acest eveniment este deopotrivă istoric și duhovnicesc, pentru că s-a petrecut într-un anumit moment al istoriei, dar prin lucrarea lui Dumnezeu. Zămislirea oricărui om se face prin lucrarea lui Dumnezeu, pentru că în lumea creată nu există simple legi fizice, ci rațiuni (λόγοι) duhovnicești. Însă, în cazul de față, zămislirea a avut loc prin intervenția specială a lui Dumnezeu, Care a dezlegat nerodirea lui Ioachim și a Anei.

Troparul praznicului face referire la acest eveniment minunat care vestește nașterea Preasfintei Fecioare și apoi nașterea în trup a Domnului nostru Iisus Hristos: „Astăzi legăturile nerodirii de fii se dezleagă, că pe Ioachim și Ana auzindu-i Dumnezeu, mai presus de nădejde arătat le-a făgăduit că vor naște pe fiica lui Dumnezeu, din care Însuși S-a născut Cel necuprins, om făcându-Se; îngerului poruncind să strige ei: Bucură-te, cea plină de har, Domnul este cu tine!”

Vestea că Sfânta Ana va zămisli, ca și cea de la Buna Vestire, că Maria va lua în pântec, au fost date de Dumnezeu prin îngerul Său, Arhanghelul Gavriil, care a slujit tainei dumnezeieștii iconomii.

Când Sfânta Ana a zămislit, au fost dezlegate legăturile nerodirii. În Vechiul Legământ, nerodirea era socotită blestem, deoarece familia care nu avea copii nu

contribuia la nașterea acelei Fecioare din care avea să Se nască Hristos ca să izbăvească neamul omenesc.

În innografia praznicului Zămislirii, Maica Domnului este numită Vițelușă din care va ieși, în chip de negrăit, Vițelul cel îngrășat, Hristos: „Însoțirea cea cinstită rod zămislește pe dumnezeiasca Vițelușă, din care va să iasă în chip negrăit Vițelul cel îngrășat, Cel ce va să Se junghie pentru toată lumea”.

Această imagine amintește de parabola Fiului risipitor, de vițelul cel îngrășat pe care tatăl l-a jertfit când fiul risipitor s-a întors în casa părintească. Mai mult decât atât, potrivit tâlcuirii euharistice a acestei parabole, vițelul cel îngrășat închipuie Taina Dumnezeieștii Euharistii și a împărțășirii cu Trupul și Sângele lui Hristos.

De asemenea, în innografia praznicului Fecioara Maria mai este numită și „cer” alcătuit în pânțelele Anei prin lucrarea lui Dumnezeu, din care a strălucit lumii Soarele cel neînserat: „Cer nou se zidește acum în pânțelele Anei, cu porunca lui Dumnezeu Atotfăcătorul, din care a strălucit Soarele neînserat, luminând toată lumea cu razele Dumnezeirii, cu preabogata Sa milostivire, Cel singur iubitor de oameni”.

Legătura Maicii Domnului cu Hristos este asemănată cu imaginea răsăritului zilnic de soare. Prin zămislirea Născătoarei de Dumnezeu în pânțelele maicii ei s-a zidit un cer nou, din care avea să strălucească Soarele cel neînserat, iubitorul de oameni Dumnezeu, luminând lumea cu razele Dumnezeirii Sale.

2. Căsătorie bine-plăcută lui Dumnezeu

Părinții Maicii Domnului, Ioachim și Ana, în dorința lor de a dobândi un prunc, au avut credință în Dumnezeu și ascultare de voia Lui și s-au nevoit cu înfrânarea și rugăciunea.

Sfântul Ioan Damaschinul laudă această binecuvântată pereche, zicând: „O, însoțire cu adevărat fericită și fără prihană, Ioachim și Ana!” Prin viața lor, ei au bineplăcut lui Dumnezeu și, „petrecând în întreagă curăție și cuvioșie”, I-au adus „odorul fecioriei”, pe cea pururea fecioară și cu sufletul și cu trupul, care s-a născut din maică stearpă și apoi L-a născut în chip feciorelnic pe Hristos, Care a unit Dumnezeirea și omenirea, durerea și nepătimirea, viața și moartea. Deși erau căsătoriți, Ioachim și Ana au trăit în întreagă curăție și cuvioșie și de aceea I-au adus lui Dumnezeu ca dar „odorul fecioriei”.

Sfântul Ioan Damaschinul scrie că întreaga zidire datorează recunoștință acestei binecuvântate și fericite perechi pentru că a născut-o pe Fecioara: „O, fericită însoțire, Ioachim și Ana, îndatorată vă este întreaga fire!” Prin ei, toată zidirea a adus un dar Ziditorului, și încă unul „care le covârșește pe toate: o Maică preacinstită, singura vrednică de Ziditorul”.

El aduce laudă, de asemenea, și mădularelor trupești ale acestei perechi, care au participat, fiecare în felul său, la zămislirea și nașterea Maicii Domnului. Astfel, cinstește „fericitele coapse” ale lui Ioachim, din care a ieșit „sămânța cea neîntinată”; minunatul și preaslăvitul pântece al Anei, în care s-a dezvoltat treptat și din care, „alcătuiindu-se, s-a născut prunca preasfântă”, pântecel

Respect pentru oameni și cărți

acesta care a purtat înăuntrul său cerul cel însuflețit și mai cuprinzător decât nemărginirea cerurilor; pieptul Anei, la care a alăptat-o pe Fecioara, care, la rândul ei, L-a hrănit pe „Hrănitorul lumii”. Așa cum reiese din toate acestea, curăția Maicii Domnului s-a datorat deopotrivă harului lui Dumnezeu, curățirilor* strămoșilor ei, precum și propriei sale nevoințe.

Totodată, Sfântul Ioan Damaschinul binecuvântează și rodul acestei alese însoțiri, pe preacurata pruncă, Preasfânta Fecioară, slăvind-o ca pe o „fiică întru tot sfântă”, „fiică de Dumnezeu dorită”, „fecioară preaiubită, de trei ori fericită”, „fiică vrednică a lui Dumnezeu”, „fiică pururea fecioară”, „statuie dumnezeiască însuflețită”, „minune care întrece toate minunile”. Nu există un elogiu mai frumos adus vreodată unei femei ca acesta închinat Maicii Domnului de Cuviosul Ioan Damaschinul, un mare sfânt al Bisericii.

El fericește „sămânța cea neîntinată” a lui Ioachim, slăvitul pântece și pieptul Anei, în virtutea faptului că această aleasă pereche a fost binecuvântată de Dumnezeu și învrednicită de marea cinste de a o naște pe Maica lui Hristos. Astfel, prin binecuvântarea lui Dumnezeu, toate elementele căderii, cu alte cuvinte, tunicile de piele** ale stricăciunii și morții, sunt și ele sfințite, binecuvântate și se fac pricini de fericire. Cele biologice se preschimbă în duhovnicești.

* Se face referire la purificările, curățirile rituale ale Legii, dar și la curățirea lăuntrică, săvârșită în perioada Vechiului Testament prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu. [n. trad.]

** Gr. *δερμάτινοι χιτώνας*, „îmbrăcămintea de piele” în care Dumnezeu i-a îmbrăcat pe Adam și Eva după cădere (Facere 3: 21). [n. trad.]

Respect pentru oameni și cărți

Sfântul Gherman al Constantinopolului îi numește pe Ioachim și Ana „însoțire bine-plăcută lui Dumnezeu”. El spune că Zaharia, care mai târziu i-a întâmpinat la Templu, când au venit acolo cu fiica lor, i-a numit pe acești doi părinți „pricinuitori ai mântuirii noastre”, „două râuri izvorând din Rai”, „stele prealuminoase”, „oameni binecuvântați” și „părinți fericiți”. Este o aleasă laudă adusă însoțirii plăcute lui Dumnezeu, însoțirii săvârșite prin lucrarea Duhului Sfânt.

Iosif Vriennios, vorbind despre Sfânta Ana, o slăvește pentru că s-a învrednicit să nască pe prunca ce a devenit Născătoare de Dumnezeu. Fericește pântecul ei, care a purtat cerul însuflețit și cuvântător, nespun mai cuprinzător decât nemărginirea cerurilor. Fericește pieptul ei, care a alăptat-o pe cea care L-a hrănit pe Hrănitorul și Domnul lumii. Fericește încă și mâinile care au ținut-o pe cea care L-a purtat pe Cel Ce poartă toate.

În felul acesta sunt binecuvântate nunta în Hristos și viața petrecută în însoțire, deoarece prin ea părinții îi aduc în dar lui Dumnezeu copii și devin ateliere în care sunt create noi mădulare ale Bisericii, fii cu chip luminat ai Împărăției lui Dumnezeu. Astfel, nunta întru Hristos și fecioria întru Hristos se împletesc în mod tainic, ca două căi binecuvântate de viață și mântuire.

3. Numele părinților Născătoarei de Dumnezeu

Părinții Născătoarei de Dumnezeu se numeau Ioachim și Ana, lucru care, potrivit Sfinților Părinți, are o semnificație aparte. De altfel, numele arată însușirea definitorie a fiecărui om.

După Iosif Vriennios, în dialectul siriac, „Ioachim” înseamnă „Dumnezeu Tămăduitorul” (din *io*, „Dumnezeu”, și *akeim*, „doctor, tămăduitor”), „Ana” înseamnă „har”, iar „Maria” înseamnă „stăpână”. Din această semnificație a numelor reiese lucrarea de mântuire a omului.

În urma păcatului Protopărinților, neamul omenesc s-a îmbolnăvit, boala fiind definită ca îndepărtarea lui de Dumnezeu, Care este Lumina, Adevărul și Viața. Era deci nevoie de un doctor ca să-l tămăduiască. Hristos, Care S-a născut mai înainte de toți vecii și a fost trimis în lume de către Tatăl ca Doctor, a tămăduit prin harul Său neamul omenesc, făcând ca orice om tămăduit să devină stăpân peste toate. Astfel, cuvintele „tămăduitor, doctor”, „har” și „stăpână” au o semnificație adâncă.

Pornind de la această semnificație a numelor, pe care o raportează la mântuirea omului, Iosif Vriennios o roagă pe Fecioara să întoarcă din rătăcire inima noastră cea vătămată și împietrită și să o călăuzească veselă „la tot lucrul drept și mântuitor”. O mai roagă să ne ajute să ne slobozim de toată sterpiciunea sufletului, ca să ne facem bine-roditori și, luminându-ne încă de aici cu Lumina întreită a Treimii celei mai presus de lumină, să ne învrednicim a ne împărtăși de această Lumină în veacul ce va să fie.

Precum Ioachim și Ana au născut-o cu întregă curăție și rugăciune pe Preasfânta Fecioară, așa și creștinul este chemat să se tămăduiască prin harul lui Dumnezeu și să devină stăpân peste patimi, dar și să se împărtășească de vederea Luminii dumnezeiești celei în trei Sori.

Întrucât suntem bolnavi duhovnicește, avem nevoie de doctor, de Dumnezeu, Care, cu harul Său, din